

3) GORDANE GETOŠ-MAGDIĆ,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku
od 19. listopada 2006. u 1.30 sati.

4) MIRKA SIVIĆA,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru
Zatvora u Osijeku od 16. listopada 2006. u 22.00 sata.

5) DINE KONTIĆA,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru
Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 19.55 sati.

6) TIHOMIRA VALENTIĆA,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru
Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 19.40 sati.

7) ZBRAVKA DRAGIĆA,

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru Zatvora u
Osijeku od 19. listopada 2006. u 14.25 sati.

da su:

tijekom studenog i prosinca 1991. godine, u Osijeku, u vrijeme obrane grada Osijeka od oružanih napada tzv. Jugoslavenske narodne armije i njoj pridruženih paravojskih postrojbi pobunjenog lokalnog srpskog stanovništva na ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, suprotno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata te odredbama članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a), članka 5. stavka 3. i članka 13. stavka 2. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), 1-okr. Branimir Glavaš obnašajući dužnost sekretara Općinskog sekretarijata za narodnu obranu i djelujući kao stvarni, a od 7. prosinca 1991. i kao formalni zapovjednik obrane grada Osijeka, 2-okr. Ivica Krnjak kao zapovjednik posebne postrojbe za diverzantsko-izviđačke namjene Operativne zone Osijek, 3-okr. Gordana Getoš-Magdić kao zapovjednica voda u toj postrojbi, a ostali okrivljenici kao pripadnici njenog voda, nakon što je tijekom ljeta 1991. godine Branimir Glavaš zapovjedio 2-okr. Ivici Krnjaku i 3-okr. Gordani Getoš-Magdić da iz redova provjerenih i pouzdanih osoba osnuju postrojbu za posebne izviđačko-diverzantske namjene, koja bi bila pod njegovim nadzorom, te nakon što su oni tu postrojbu osnovali, u više navrata zapovijedao im da protuzakonito lišavaju slobode civile srpske i drugih narodnosti, zlostavljaju ih i usmrćuju, što su 2-okr. Ivica Krnjak i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić prihvaćali, sudjelovali i sami u izvršenjima pojedinih zapovijedi i njegove zapovijedi radi provedbe prosljeđivali sebi podređenim pripadnicima navedene postrojbe, među kojima sada pokojnom Stjepanu Bekavcu te 4-okr. Mirku Siviću, 5-okr. Dini Kontiću, 6-okr. Tihomiru Valentiću, 7-okr. Zdravku Dragiću i drugim za sada nepoznatim vojnicima, koji su te civile neosnovano uhićivali, zlostavljali i odvodili ih do rijeke Drave i tamo ubijali, pa su tako:

a) neutvrdenoga dana početkom mjeseca studenoga 1991. godine, nakon što su dobili zapovijed da usmrte nepoznatog muškarca koji je bio zatočen u kući u Dubrovačkoj ulici broj 30, Stjepan Bekavac te 4-okr. Mirko Sivić i njihov za sada nepoznati suborac otišli u navedenu kuću, preuzeli samoljepivom trakom svezanog nepoznatog muškarca starog oko pedeset godina i kombi vozilom ga odvezli na desnu obalu Drave u blizini Tvrdice te tu Stjepan Bekavac i 4-okr. Mirko Sivić u tog muškarca ispalili više hitaca iz pištolja i gurnuli ga u rijeku Dravu, uslijed čega je nepoznati muškarac preminuo,

b) dana 26. studenog 1991. godine, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić, 7-okr. Zdravko Dragić i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić iz obiteljske kuće u Sisačkoj ulici broj 11 odveli Branka Lovrića, lišili ga slobode i zatvorili u kuću u Dubrovačkoj ulici broj 30, iz koje su ga u poblize neutvrdeno vrijeme nepoznati pripadnici naprijed navedene postrojbe odveli na obalu rijeke Drave i usmrtili,

c) dana 3. prosinca 1991. godine, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić prema primijenoj zapovijedi da liše slobode Aliju Šabanovića, sačekali ga ispred njegove stambene zgrade broj 119 u naselju Sjenjak, uhitili ga te ga odvezli i zatočili u podrumu kuće br. 30 u Dubrovačkoj ulici, nakon toga Stjepan Bekavac i 4-okr. Mirko Sivić prema dobivenoj zapovijedi otišli u tu kuću te ga ispitivali i unatoč njegovim molbama da ga ne tuku više puta ga snažno stisnutim šakama udarali u trbuh, prsa i glavu, uslijed čega je on pao na pod, da bi ga u poblize neutvrdeno vrijeme za sada nepoznati pripadnici navedene postrojbe odvezli iz navedene kuće na obalu rijeke Drave te ga tamo usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu, a nakon toga ga bacili u rijeku Dravu,

d) dana 7. prosinca 1991. godine, primivši zapovijed da liše slobode i usmrte Radoslava Ratkovića, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić iz kuće u Ul. Fede Milića 4d odveli Radoslava Ratkovića, prevezli ga do kuće broj 30 u Dubrovačkoj ulici, gdje su mu vezali ruke samoljepivom trakom, tukli ga i ispitivali o njegovoj navodnoj neprijateljskoj djelatnosti, da bi ga nakon njihovog odlaska dvojica novo pridošlih nepoznatih vojnika nastavili tući, te ga potom odvezli na obalu rijeke Drave kod Tvrdde, kamo je 5-okr. Dino Kontić radi likvidacije Radoslava Ratkovića dovezao 7-okr. Zdravku Dragića i gdje je u prisutnosti 2-okr. Ivica Krnjaka, Stjepan Bekavac 7-okr. Zdravku Dragiću dao automatsku pušku „MGV“ i rekao mu da puca u Ratkovića, pa je on ispalio jedno streljivo i pogodio Ratkovića u obraz, uslijed čega je ovaj pao u vodu, da bi tada netko od prisutnih gurnuo u ruke 7-okr. Zdravku Dragiću automatsku pušku «kalašnjikov», te je on iz te puške ispalio prema Radoslavu Ratkoviću još jedan hitac, ali je Radoslav Ratković ipak uspio preživjeti i isplivati iz Drave, nakon čega je po zapovijedi 1-okr. Branimira Glavaša 3-okr. Gordana Getoš-Magdić naložila za sada nepoznatom pripadniku svoje postrojbe da ode u Opću bolnicu Osijek i Radoslava Ratkovića usmrti, ali u tome nepoznati pripadnik postrojbe nije uspio zbog prisutnih policijskih djelatnika u bolnici,

e) tijekom studenog i prosinca 1991. godine, nakon što su na način opisan u uvodu primili zapovijedi da uhitte i usmrte više civilnih osoba, za sada nepoznati pripadnici navedene postrojbe:

- 13. studenog uhitili Jovana Grubića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli na obalu rijeke Drave te ga usmrtili udarcem tupo-tvrđim predmetom u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- 7. prosinca iz njegove kuće u Mrežničkoj ulici 4 odveli dr. Milutina Kutlića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- u prvoj polovini prosinca iz njegove kuće u Vrtnoj ulici 12 odveli Svetislava Vukajlovića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- neutvrđenog dana tijekom prosinca uhitili Petra Ladjuka, odveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i vrat i bacili ga u rijeku Dravu,

- neutvrđenog dana tijekom prosinca uhitili jednu nepoznatu žensku osobu, vezali je samoljepivom trakom, odveli je na obalu rijeke Drave te ju usmrtili pucajući joj iz vatrenog oružja u glavu i bacili je u rijeku Dravu,

- 25. prosinca uhitili Milenka Stanara, tukli ga nanijevši mu mnogostruke ozljede tijela i unutarnjih organa, svezali konopcem i usmrtili bacivši ga sa željezničkog mosta u rijeku Dravu,

- 28. prosinca iz kuće u Wilsonovoj ulici 19 odveli Bogdana Počuću, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu u glavu iz vatrenog oružja i bacili ga u rijeku Dravu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba 1-okr. Branimir Glavaš, 2-okr. Ivica Krnjak i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić naredili da se civilno stanovništvo ubija i nečovječno postupa prema njemu, a 4-okr. Mirko Sivić, 5-okr. Dino Kontić, 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić ubijali civilno stanovništvo i nečovječno postupali prema njemu,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavku 1. OKZ RH.

STOGA PREDLAŽEM:

1) da se protiv okrivljenika Ivica Krnjaka, Gordane Getoš-Magdić, Mirka Sivića, Dine Kontića, Tihomira Valentića i Zdravka Dragića pritvor produži temeljem članka 102. stavka 1. točke 4. u vezi s člankom 104. stavkom 3. i člankom 107. stavkom 1. ZKP, a protiv okr. Branimira Glavaša pritvor odredi temeljem članka 102. stavka 1. točke 4. ZKP.

2) da se pred Županijskim sudom u Osijeku održi glavna rasprava,

3) da se na glavnu raspravu pozovu te kao okrivljenici ispituju Branimir Glavaš (2746-2747), Ivica Krnjak (1319, 1356, 1502, 4391 – 4392), Gordana Getoš-Magdić (240-248, 1337, 1363, 3384-3386), Mirko Sivić (11-25, 127-129, 140, 3046-3052, 3820), Dino Kontić (1332, 1357, 3910, -3918, 3958), Tihomir Valentić (1325-1326, 1358-1359) i Zdravko Dragić (188-195, 1342-1344, 1360-1361, 3819),

4) da se na raspravu pozovu i kao svjedoci ispituju:

- ugroženi svjedok pod pseudonimom «Drava» (26-30) na način propisan člankom 229. stavkom 4. ZKP u vezi s člankom 238.a do 238.d ZKP (spis Županijskog suda u Zagrebu br. Kir-Rz-3/06),

- Željko Amšlunger (82951), Željko Babić (2954), Vlado Frketić (3262), Karlo Harth (3234), Ivan Šomodi (2956), Zoran Mareković (3236), Saša Malčić (2974), Siniša Mak (2975), Branimir Peterner (2976), Marijan Škarić (2994), Ivan Vučak (2996), Jurica Maganić (2975), Stjepan Antolašić (1532, 3967), Zdenka Hmura (2999), Tomislav Čombor (3001), Josip Brandt (3006), Srećko Pauzar (1546), Marija Lovrić (1528), Danijel Bogdanović (4026), Boris Bobetić (1531), Nevenka Vuković (1544), Mirosljub Mihajlović (4028), Dragan Jovančević (3008), Zita Šabanović (1542), Zdenko Blašković (3022), Smilja Marković (3523), Stjepan Marković (3019), Davor Kudrić (3022), Josip Lucić (3011), Radoslav Ratković (3320), Marija Prole (3208), Josip Hanzer (3211), Elizabeta Sprečković (3210), Desanka Dragičević (3521), Erika Kutlić (3943), Kresimir Dorić (3261), Zvonko Gruden (3264), Smiljka Vukajlović (3632), Miodrag Vukajlović (3633), Mirjana Zelinac (3265), Jelica Grubić (3326), Ramona Tkalec (3526), Snježana Marček (3273), Marica Čiček (3274), Emil Kalić (3275), Predrag Novaković (3524), Ivan Saler (3289), Zdravko Pejić (3874), Esad Šabanović (3290), Ivica Prašnički (3291), Drago Grubić (3582), Radoslav Brandić (3292), Pavle Vratarić (3243), Javorko Bebek (3240), Slavko Teofilović (3350),

Željko Vojvodić (3242), Šimo Ivašković (3246), Anton Škrabić (3244), Zoran Sever-Smrček (3120), Dragan Sever-Smrček (3122), Milena Vujčić (3295), Željko Bilandžić (3124), Robert Frketić (3215), Daut Ismailji (3213), Robert Maras (3296), Siniša Krnić (3238), Matija Horvat (3206), Goran Vrban (4289), Borislav Mamula (3247), Ljubica Stanar (3323), Milan Buljan (3579), Nikola Kutleša (3126), Slavko Kit (3249), Mladen Pajtlar (3580), Marko Radonić (3778), Davor Krtić (3336), Rajko Stojanović (4318), Darije Papa (3867), Mladen Pavlovsky (3276), Karl Gorinšek (3940), Eduard Bakarec (3271), Krešimir Lekić (4265), Ivan Vitić (3635), Zlatko Kramarić (4263), Ivan Cvitković (4288), Milan Baričević (3793), Tihomir Petrinšak (3872), Tatjana Škrbić (3770), Zoran Leko (37134), Borivoj Starčević (4286), Tomislav Pintarić (3772), Milan Starčević (3785), Srećko Lovrinčević (4282), Ivan Grujić (3583), Ivica Holjevac (4200), Tihomir Apari (3868), Božidar Buhin (4267), Josip Kelemen (3948), Marin Krizmanić (3870), Vljeko Petrović (3780), Marijan Ivić (3792), Mato Zamolinski (3876), Izabela Jurkić (3773), Zvonko Jurman (3775, 4009), Željko Vrselja (4023), Zoran Stanar (3325), Rade Opačić (4266) i Zoran Gačina (4283),

5) da se na raspravu pozove i kao vještak ispita dr. Boris Dumenčić,

6) da na raspravi u dokazne svrhe budu pročitani i pregledani: Odluka Hrvatskog sabora o potvrđivanju odluke Mandatno-imunitetnog povjerenstva (3097) te obavijest o odluci Mandatno-imunitetnog povjerenstva Hrvatskog sabora o davanju odobrenja za pritvaranje i pokretanje kaznenog postupka protiv Branimira Glavaša (1601-2769); zapovijed zapovjednika Operativne zone Osijek (1498); zapovijed Štaba za obranu Slavonije i Baranje (3251); te podaci iz personalne evidencije MORH za okrivljenike Ivicu Krnjaka (252), Gordanu Getoš-Magdić (253-255) te za okr. Ivicu Krnjaka, Gordanu Getoš-Magdić, Tihomira Valentića, Dinu Kontića, Zdravka Dragića i Mirka Sivića (3942, 4383-4390); podaci o stažu osiguranja za okr. Gordanu Getoš-Magdić (4230-4236); zapisnici o uvidajima (256-258, 263-264, 266-267, 272-274, 279-281, 283-285, 289-291); fotodokumentacija očevida (294-299, 300-303, 304-307, 308-313, 314-318, 319-322, 324-330, 3559-3569) te fotodokumentacija vještačenja osobnog vozila (4138-4167); rješenje Općinskog suda u Osijeku o proglašenju nestalog Branka Lovrića za umrlog (693-694); potvrda Policijske uprave osječko-baranjske o privremenom oduzimanju predmeta (951-959); dokumentacija vještačenja rukopisa (960-964, 967); medicinska dokumentacija za ošt. Radoslava Ratkovića (347-353, 447-452); nalaz i mišljenje dr. Željka Vojvodića o pregledu posmrtnih ostataka ošt. Jovana Grubića (1188); zapisnici sekcija br. 820/91 za nepoznatu žensku osobu (2900-2904), br. 67/92 za ošt. Aliju Šabanovića (2905-2909), br. 26/92 za ošt. Petra Ladjuka (2910-2915), br. 19/92 za ošt. Bogdana Počuđu (2917-2920), br. 847/91 za ošt. Milenka Stanara (2922-2927), br. 814/91 za ošt. Svetislava Vukajlovića (2929-2934), br. 810791 za ošt. Milutina Kutlića (2963-2966), br. 806/91 za nepoznatu mušku osobu (3298-3304), br. 330/2006 za nepoznatu žensku osobu (3510-3511) i br. 329/2006 za nepoznatu mušku osobu (3514-3516); nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine (3308-3315, 3360-3362, 3364-3365); nalaz vještaka Laboratorija za analizu DNA Medicinskog fakulteta u Osijeku (3453-3455),

7) da se na raspravi pročitaju: podaci o imovnom stanju za okrivljenike Mirka Sivića (160), Gordanu Getoš-Magdić (1505), Zdravka Dragića (1506), Tihomira Valentića (1507), Dinu Kontića (1508) i Branimira Glavaša (2798); podaci o osuđivanosti i prekršajnoj kažnjavanosti za okrivljenike Zdravka Dragića (1509, 1511), Gordanu Getoš-Magdić (1510,

1512), Ivicu Kmijaka (1518, 1564), Dinu Kontića (1519, 1566), Tihomira Valentića (1568, 1579) i Branimira Glavaša (2802).

Obrazloženje

Protiv okrivljenika provedena je istraga zbog osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo činjenično i pravno opisano u izreci ove optužnice.

Okrivljenici su svoje obrane dali u prisutnosti svojih branitelja i to Mirko Sivić, Zdravko Dragić i Gordana Getoš-Magdić tijekom ispitivanja u policiji na način propisan člankom 177. stavkom 5. ZKP, a njih troje te i svi ostali okrivljenici pred istražnim sućem kod privođenja, odnosno naknadno u tijeku provođenja istrage.

Okrivljenik Mirko Sivić ispitan u policiji 17. listopada 2006. godine branio se da je do nastanka ratnih okolnosti 1991. godine živio u Jagodnjaku i radio kao mesar u poduzeću «Belje», a onda je bio prisiljen evakuirati obitelj u Bekećince, a on je pristupio postrojbi ZNG u tvornici «Mara» u Osijeku, gdje je raspoređen u intendantsko odjeljenje 1. bojne 3. gardijske brigade. U jesen 1991. godine k njemu je u to poduzeće došla osoba koja se predstavila kao Goca iz Zbornog područja te u prisutnosti njegovog zapovjednika Mate Zamolinskog objasnila mu da se formira jedna postrojba za posebne namjene, da je ona u zapovjedništvu njegove bojne za njega dobila suglasnost da može napustiti tu svoju matičnu jedinicu i prijeći u ovu koja se formira, ukoliko on to želi, a govorila mu je i za određene beneficije koje će imati kao pripadnik te postrojbe. On je uz odobrenje Mate Zamolinskog prihvatio njen prijedlog i odmah se s Gocom odvezao u jednu kuću koja je bila baza za grupu pripadnika te postrojbe. Bili su smješteni u podrumskom prostoru te kuće koja se nalazila u jednoj ulici ne tako daleko od Policijske uprave. Goca ga je upoznala s ostalim pripadnicima grupe koji su tu već bili. Pravilo je bilo da smiju znati samo svoje nadimke, pa je tako on upoznao osobe po nadimcima Buše i Tićo, više se ne sjećao nadimka treće osobe, dok je kasnije u tu grupu pristupio njegov poznanik Josip Zdravčević zvan Jole i Ustaša. Goca mu je rekla da im je ona jedina veza sa Zbornim područjem, da će oni sve zapovijedi i zadatke dobivati izravno od nje, a ako nje nema, mogu se obraćati Bušeu. On tada nije imao saznanja od koga je Goca dobivala zapovijedi, ali je kasnije tijekom 1992. godine kada se već vratio u svoju matičnu 3. gardijsku brigadu doznao da je Goca kći Andrije Getoša i da je dok je on bio u toj njezinoj jedinici ona istovremeno bila i tajnica Branimira Glavaša. Kod dolaska u bazu Goca mu je objasnila da se, ukoliko ima potrebe otići u grad, mora javiti njoj, Bušeu ili Tići te da može izlaziti samo u njihovoj pratnji, pa ga je tako jedne prilike u posjet obitelji vozio Buše, a jednom u posjet matičnoj postrojbi Tićo i to osobnim vozilom «Yugo» crvene boje, bez registracijske oznake, koje je uglavnom bilo parkirano pred bazom i koje su koristili Tićo i Buše. Nekoliko dana nakon dolaska u bazu Goca je došla i kratko nasamo popričala s Bušecom, a sat ili dva nakon njenog odlaska Buše je njemu i Joli rekao da se pripreme, jer da će uskoro morati položiti ispit da bi se vidjelo zaslužuju li daljnji ostanak u postrojbi. Sutradan u večernjim satima Buše mu je rekao da se spremi, pred bazu je stigao jedan bijeli kombi te su se njih dvojica, uz nepoznatog vozača, odvezli njime do Dubrovačke ulice, a usput mu je Buše rekao da treba koknuti jednog starog koji je antidržavni element. Kuća do koje su došli u Dubrovačkoj ulici bila je prizemnica, kroz kolni ulaz zatvoren dvokrilnim vratima od metala i stakla ulazilo se u tzv. ajnfort, kroz njega u dvorište, gdje se izlaskom na

dvorište s desne strane u obliku slova L nalazio drugi krak kuće u kojem su se nalazile dvije prostorije. Vozač je kombi uvezao u ajnfort i tu ostao, a Buše i on otišli su u taj dvorišni dio kuće. Tamo je u prvoj prostoriji bio stražar koji im je otvorio vrata druge prostorije, a u toj prostoriji zatekli su na stolicama muškarca i ženu starosti oko 50 godina. Muškarcu su ruke bile na leđima zavezane ljepljivom trakom, a glava mu je također u visini usta horizontalno uokrug bila obijeljena istom takvom trakom, dok žena nije bila vezana. Muškarca su uzeli i povelj van, a dok su to radili, žena ih je uhvatila i pokušala zaustaviti, ali ju je Buše snažno odgurnuo tako da je pala na pod, pa su muškarca izveli i smjestili u kombi. Nakon kraće vožnje našli su se na obali Drave između zgrade u kojoj se nalazio «Caritas» i jednog igrališta. On i Buše izveli su muškarca iz kombija, Buše je tog muškarca postavio licem prema Dravi, repetirao pištolj i dao ga njemu uz naredbu da puca u muškarca. On je pištolj usmjerio u pravcu gornjeg dijela leđa tog muškarca, povukao okidač, ali nije došlo do opaljenja, pa je Buše otklonio zastoj, ponovno mu dao pištolj i naredio da puca. On je pucao u gornji dio leđa tog muškarca, vidio je da je ovaj ipak ostao stajati, ali nagnut gornjim dijelom tijela prema naprijed. Tada mu je Buše uzeo pištolj iz ruke i još dva puta pucao u tog čovjeka te ga nogom gurnuo u Dravu. Kad su se vratili u bazu, tu je bila Goca, pitala je Bušea kako je prošlo, a on je odgovorio da je bilo dobro, uz popravni. Sutradan mu je Buše dao zdravstvenu i osobnu iskaznicu koje je oduzeo tom nepoznatom muškarcu i naredio mu da ih spali na roštilju koji se nalazio na otvorenoj terasi njihove baze, pri čemu on nije mogao otkriti identitet te osobe, jer ga je Buše kontrolirao. Nekoliko dana nakon toga vidio je i da Tićo na tom roštilju također pali jednu zdravstvenu iskaznicu. Dan nakon njega i Jole je zajedno s Bušecom otišao na «polaganje ispita», on nije znao o čemu se radilo, ali je po naknadnom ponašanju Jole zaključio da se te večeri nešto čudno dogodilo. Taj njegov zaključak potvrdio se kada je sutradan došla Goca i raspitivala se što se to dogodilo. Buše je odgovorio da se taj u koga je Jole pucao ranije bacio u vodu, a Jole se opravdavao da mu je zadržala ruka. Goca je pred svima rekla da je taj čovjek sada u bolnici i da ga čuva policija. Nekoliko dana nakon ovog događaja Goca je u bazu donijela jedan papirić, dala ga Bušeu i rekla mu da su to pitanja na koja trebaju dobiti odgovore. Kada je Goca otišla, Buše mu je rekao da pođe s njim te su se odvezli do one iste kuće u Dubrovačkoj ulici. Usput mu je Buše rekao da idu ispitati tipa koji je zatajio da ima sina u JNA. Kao i prvi put vozilo su uvezli u ajnfort te kuće, otišli u dvorišni dio kuće, tamo su u prvoj prostoriji zatekli stražara koji im je otvorio vrata druge prostorije, a u njoj je na stolici sjedio njemu nepoznat čovjek ruku zavezanih ljepljivom trakom na leđima. U razgovoru s tim čovjekom saznao je da se on toga dana spremao na posao i izašao iz kuće te da su ga tu dočekale nepoznate osobe, ugurale u vozilo i dovezle u tu kuću gdje se nalazio. Buše je oslobodio ruke tom čovjeku i ispitivao ga o sinu koji je bio u JNA te o posjedovanju radio-stanice, a nakon toga ga je tukao šakama te naredio njemu da ga tuče, ali je taj čovjek negirao sve optužbe. To je trajalo desetak minuta, kad se na vratima začulo kucanje. Kad su otvorili, pred vratima je bila Goca i pitala ih što ima novog. Objasnili su joj da taj čovjek ne zna ništa, da govori da je častan, a Goca im je rekla da se njih dvojica vrate u bazu i da će ona otići po daljnje instrukcije. Osim ova dva opisana slučaja on je jedne prilike dobio zadatak da zajedno s Tićom ode u ul. Zeleno polje radi nečijeg privođenja također u Dubrovačku ulicu. Vozili su se onim istim automobilom «Yugo», ali su naišli na zatvorenu kuću. U razgovoru s Tićom i Bušecom saznao je da je u sklopu njihove jedinice za posebne namjene djelovalo još nekoliko takvih grupa kao njihova, ali da grupe nisu smjele znati jedna za drugu. Dok je boravio u ovoj postrojbi, jedne je prilike Goca dovela u bazu njemu nepoznatog muškarca i predstavila ga kao satnika Ivicu Krnjaka te je bilo govora o odlasku njihove postrojbe u oslobođanje Antunovca. U tu ih je akciju Ivica Krnjak i odveo dan ili dva nakon ovog razgovora, ali se od akcije odustalo. Ovu postrojbu su on i Jole odlučili napustiti iznenada i spontano, jer je on smatrao da je u nju samovoljno i došao pa tako može i otići, ali su se pri tome bojali da ih ostali iz grupe ne napadnu pa su se tog dana kad su otišli iz baze trčeci uputili do središta grada i otuda se tramvajem dovezli do poduzeća «Maras».

Okrivljenik je nadalje kod dovođenja istražnom sucu 18. listopada 2006. godine iskazao da ostaje kod obrane dane u policiji. Svojoj obrani dodao je da nije vidio u koji dio tijela je Buše ispalio hitac tom čovjeku koga su doveli na likvidaciju do Drave. Opisujući oružje iz koga su pucali rekao je da je to bio pištolj koji je s gornje strane imao horizontalno položen plastični okrugli okvir. Također je dodao da je pored Buše, Tiće i Jole u grupi s njim bio još i jedan nadimkom Cmi. Inače se nije slagao s metodama kojima se morao služiti dok je bio pripadnik grupe, ali se bojao otvoreno tome usprotiviti, jer je mislio da bi bio likvidiran.

Na ispitivanju kod istražnog suca 19. listopada 2006. godine dodao je svojoj obrani da nije gledao u čovjeka u koga je na obali Drave pucao, a kako taj čovjek nije pao, on je u uvjerenju da ga uopće nije pogodio.

Ponovno ispitan kod istražnog suca 9. veljače 2007. godine okrivljenik Mirko Sivić izjavio je da povlači sve svoje do tada dane obrane, i onu iz policije i one kod istražnog suca, jer da je obrana u policiji jednim dijelom od njega iznuđena iskorištavanjem njegovog teškog zdravstvenog stanja.

Okrivljenik Ivica Krnjak ispitan je najprije u tri navrata i to 20. i 21. listopada te 2. studenog 2006. godine, ali se u sva tri navrata branio šutnjom. No, 3. travnja 2007. godine on je pred istražnim sucem dao svoju obranu. U obrani je naveo da je bio pripadnik Hrvatske vojske od 1. srpnja 1991. do 30. lipnja 1992. godine, s tim da je od 1. srpnja pa do 1. prosinca 1991. godine obnašao dužnost referenta obavještajne službe, a od 1. prosinca postavljen je po zapovjedi Karla Gorinškera za zapovjednika diverzantske satnije. Ta satnija je stvarno formirana nakon polaganja prisege 19. siječnja 1992. godine i tada je dobila naziv Samostalna uskočka satnija. Njezin zadatak je bio djelovanje na crti bojišnice i u neprijateljskoj pozadini, a nije imala područje djelovanja u gradu Osijeku. Okrivljenik Branimir Glavaš nije u razdoblju od listopada do prosinca 1991. godine njemu bio nikakav vojni zapovjednik, pa mu tako nije mogao izdavati niti zapovjedi za ubojstva civila. Okrivljenica Gordana Getoš-Magdić nikada nije bila zapovjednik niti jednog voda u Samostalnoj uskočkoj satniji. Ona je zapravo bila pripadnica Sigurnosno-informativne službe i odgovarala je zapovjednoj strukturi te službe. Samostalna uskočka satnija brojala je oko 502 osobe, a tko je sve bio njen pripadnik, on to ne zna te se takvi podaci mogu potražiti u Ministarstvu obrane RH. Tako mu nije poznato jesu li okrivljenici Dinko Kostić i Zdravko Dragić bili pripadnici ove postrojbe, Stjepan Bekavac nije bio pripadnik postrojbe, dok mu je poznato da Tihomir Valentić jeste, ali ne zna u kom razdoblju. Satnija je imala tri voda. Prvi je bio smješten u Banovoj ulici i zapovijedao mu je Vlado Frketić. Drugi je vod bio smješten u Dubrovačkoj ulici i zapovijedao mu je Matija Horvat. Treći vod bio je smješten u Divaltovoj ulici i zapovijedao mu je Ivan Somodi. Na lokaciji u Dubrovačkoj ulici drugi vod prešao je između Božića 1991. i Nove godine, a prije toga u toj kući također je bila smještena Hrvatska vojska, ali njemu nije poznato koja je to postrojba bila. Tajni vod unutar Samostalne uskočke satnije nije nikada postojao, a niti je on čuo da bi u Keršovanijevoj ulici bio smješten dio njegove postrojbe. Od izdavanja zapovjedi za formiranje satnije pa do polaganja prisege unutar postrojbe provodile su se samo radne pripreme, dakle skupljalo se oružje i ljudstvo te se tražio smještaj. Zapovijed za formiranje diverzantske postrojbe mogla je doći samo iz dva izvora, ili od zapovjednika Zbornog područja kao što je i bio slučaj, ili od Ministarstva obrane RH. Zbog toga Branimir Glavaš nikako njemu nije mogao dati zapovijed za formiranje diverzantske postrojbe, jer to nije bilo u njegovoj nadležnosti. On nije imao nikakve veze s Branimirom Glavašem, on mu nije bio nadređeni, niti mu je izdavao zapovjedi. Poriče sva kaznena djela koja mu se

stavljaju na teret i brani se da nema nikakve veze s ubojstvima civila, a isto tako niti postrojba kojom je on zapovijedao. Što se tiče Radoslava Ratkovića, naveo je da nikada nije čuo za tu osobu. Sjeća se osobe po prezimenu Mamula i to zbog toga što ga je jedne prilike zapovjednik 1. bojne 106. brigade HV Ivan Šelić pozvao da dođe u zapovjedništvo te postrojbe u Kolodvorskoj ulici u Retfali da bi ispitao jednu osobu koju su kao navodnog četnika doveli pripadnici Šoltićeve postrojbe. Nakon što je došao u navedeno zapovjedništvo i ispitao Mamulu, odlučio je da se ta osoba pusti i čak ga je osobno s pripadnicima 106. brigade HV prepratio njegovoj kući. Što se tiče «Pete kolone» u gradu Osijeku, njome su se bavile Sigurnosno-informativna služba i Služba za zaštitu ustavnog poretka. Osobu po prezimenu Amšlinger zna, bio je pripadnik njegove postrojbe, ali je s njim u konfliktu od kada je zamijetio da unutar postrojbe nestaje oružje i streljivo, zbog čega je došao s navedenim u konflikt.

Okrivljenik Dino Kontić ispitan je 20. i 21. listopada 2006. godine, ali se u oba navrata branio šutnjom. No, 19. veljače 2007. godine u pisanom je obliku istražnom sugu dostavio svoju obranu. U tom podnesku objašnjava da se prethodno branio šutnjom, jer je zaključio da se protiv njega iznose neistine. Nada je naveo da se u ljeto 1991. godine nakon povratka iz Njemačke aktivno uključio u obranu RH pristupivši pričuvnom sastavu MUP. U studenom 1991. godine čuo je da se osniva jedna postrojba za izvidanje i diverzantske akcije pa je zajedno s Milanom Plazibatom krajem tog mjeseca otišao u OSNO i prijavio se u Samostalnu uskočku satniju. Ta se postrojba tek popunjavala i nije imala neke akcije, nego tek jednu početkom prosinca radi oslobađanja Antunovca, ali je i ta akcija obustavljena. Zbog toga se on razočarao i najviše vremena je provodio sa starim suborcima u naselju Jug II te kod Nemetina. U Samostalnoj uskočkoj satniji se samo formalno vodio i svega je u nekoliko navrata odlazio u tu postrojbu da se raspita što se događa. Ne odgovara istini da je on sudjelovao u odvođenju Radoslava Ratkovića na likvidaciju, te u potvrdu toga navodi da ga Ratković kod davanja svog svjedočkog iskaza nije prepoznao. Pored toga smatra da je i sam Ratkovićev iskaz suprotan navodima istražnog zahtjeva. Također navodi da su dokaz da optužbe nisu istinite i njegovi odlasci u Republiku Srbiju, što sigurno ne bi činilo da je sudjelovao u likvidaciji Srba, a Srbi su mu i među najboljim prijateljima.

Okrivljenik Tihomir Valentić pred istražnim je sucem 20. listopada 2006. godine iznio svoju obranu. U njoj navodi da je u HV stupio u srpnju 1991. godine u 3. gardijsku brigadu, a od studenog te godine pa do 1994. godine bio je u Samostalnoj uskočkoj satniji. Baza te postrojbe bila je u jednoj kući u Retfali, a zapovjednik mu je bio Ivica Krnjak, dok je jedan od dozapovjednika bio Matija Horvat. Sjeća se da je jedno vrijeme u toj postrojbi bio i Dino Kontić, ali ne s njim zajedno i on ne zna gdje je Kontić bio smješten. Sve do siječnja 1992. godine on je zbog ranjavanja u Sarvašu bio pošteđen aktivnosti u Samostalnoj uskočkoj satniji. Poznao je osobu prezimenom Bekavac, a nadimkom Bušo, koji je bio u navedenoj postrojbi 1991. godine, ali ne zna što je Bekavac radio. No, on s njim nije bio ni u kakvoj akciji. Za nadimke Jole, Ustaša, Sivko i Sivač branio se da mu ništa ne znače, a isto tako da ne poznaje Mirka Šivića ni Josipa Zdravčevića. Poznao je Gordana Getoša, jer je ona supruga njegova bratića Ivica Magdića. S njom se sastajao u Keršovanijevoj ulici, poznato mu je da je bila u Samostalnoj uskočkoj satniji, ali ne zna što je radila i koje su bile njene funkcije.

U dopuni svoje obrane 21. listopada 2006. godine okr. Tihomir Valentić iznio je da s Ivicom Krnjakom on nije išao ni u kakve akcije. Kada se i sastajao s Gordanom Getoš, razgovarali su o porodičnim stvarima. U kući u Keršovanijevoj ulici nije bila nikakva baza, u njoj nije bila stacionirana vojska, a ako je i bilo vojske, to je netko Magdićevima dolazio u

posjete. Zdravka Dragića uopće ne poznaje. Imena oštećenika iz ovog predmeta ništa mu ne znače, a on nije sudjelovao u likvidaciji niti jedne osobe. Dinu Kontića upoznao je preko svog bratića Ivica Magdića i koliko zna Kontić je bio na Jugu II u postrojbi Mate Šabića. Od Gordane Getoš-Magdić on je čuo da je Kontić pripadnik Uskočke satnije, ali on ga tamo nikada nije vidao.

Okrivljenik Zdravko Dragić ispitan je u policiji 19. listopada 2006. godine. U svojoj obrani izjavio je da se ljeti 1991. godine dragovoljno uključio u obranu RH i najprije bio u jedinicama pričuvnog sastava MUP. Zbog toga što je u tom svojstvu prošao specijalističku obuku za izviđačko-diverzantska djelovanja, želio se uključiti u takve postrojbe. U razgovoru sa svojim zetom (sestrinim mužem) Dinom Kontićem o toj svojoj želji doznao je da Kontić zna jednu osobu s kojom bi mogao razgovarati o tome i povezo ga je s Gordanom Getoš. Iz razgovora s njom zaključio je da je ona zapovjednica unutar jedne postrojbe za posebne namjene te se s njom dogovorio da se priključi toj postrojbi. Sutradan je s Dinom Kontićem otišao u bazu te postrojbe u Keršovanijevoj ulici. Kasnije je saznao da se ta postrojba zove Samostalna uskočka satnija. Baza postrojbe nalazila se u velikom podrumu te kuće u Keršovanijevoj ulici, a u gornjem dijelu kuće živjela je Gordana Getoš sa svojim suprugom Magdićem. Tu je upoznao ostale pripadnike postrojbe i to po nadimcima Buše i Tiho, postrojbi je pripadao i njego zet Dino Kontić, a nakon nekoliko dana upoznao je i zapovjednika postrojbe Ivicu Krnjaka. On ih je uskoro poveo u jednu akciju na Antunovac, ali se od te akcije odustalo. Nakon te akcije jednog je dana dobio nalog od Buše i Tihe da odu po nekog KOS-ovca i dovedu ga na razgovor. Išli su vozilom «Yugo» crvene boje s razbijenim bočnim staklom u ul. Feđe Milića. Bili su odjeveni u maskirne odore i naoružani. Na ulaznim vratima kuće pozvonili su Buše i Tiho, iz podruma je izašla jedna žena, oni su joj rekli da traže Radoslava Ratkovića, a tada se pojavio jedan muškarac. Buše mu je rekao da su došli po njega radi razgovora te su ga odvezli navedenim vozilom u Dubrovačku ulicu u jednu dugačku prizemnicu s velikom metalnom ustakljenom kapijom. Izveli su Ratkovića iz auta, prošli kroz haustor, i odveli ga u dvorišne prostorije. Tu je ili Buše ili Tiho zavezao Ratkoviću ruke ljepljivom trakom te su njega ostavili da čuva Ratkovića. Čuvao ga je oko dva sata i s njim je razgovarao, a kako je bio razdražen, udario je Ratkovića otvorenim dlanom ruke u glavu. Kad su se Buše i Tiho vratili, rekli su mu da se on može vratiti u bazu. Više se ne sjeća što se dalje događalo s njim, ali je iste večeri ponovo vidio Ratkovića. Naime, sjeća se događaja na obali Drave u Tvrdi kraj «Elektrinog» igrališta i Bastiona. Tamo su bili prisutni Ivica Krnjak, Buše, Dino Kontić i još neke osobe, a njega je u autu dovezao Dino Kontić. Zajedno s Kontićem sišao je stepenicama do najnižeg podesta s obzirom na nizak vodostaj Drave, a tu je stajala osoba vezanih ruku i s ljepljivom trakom preko usta. Pored te osobe stajao je Buše i još jedna osoba. Buše mu je pružio repetiranu automatsku pušku «MGV» s dobošem na gornjem dijelu i prigušivačem te mu naredio da puca u tu vezanu osobu. On je uzeo pušku te stojeći iza leđa tog čovjeka pušku usmjerio u njegov potiljak. Tada je taj čovjek okrenuo glavu prema njemu i on je prepoznao Ratkovića. Bio je u šoku i uplašen, ali se bojao za sebe, nije znao kako da se izvuče te je povukao obarač i pogodio Ratkovića u obraz pa je ovaj pao u vodu. Netko od prisutnih vidio je ubrzo da je Ratković živ, a kako je on već bio spustio «MGV» na zemlju, gurnuli su mu u ruke «Kalašnjikov» i naredili da puca u Ratkovića koji se nalazio u Dravi. On je ispalio jedan metak, ali pri tome nije ciljao u Ratkovića. Penjući se stepenicama rekao je Ivici Krnjaku da je bezvezan osjećaj ubiti čovjeka. Dan ili dva nakon tog događaja u bazu je došla Gordana Getoš i obavijestila ih da je Ratković preživio i da se nalazi u bolnici, spočitavajući mu njegovu nesposobnost. Još je rekla da je ona preko svojih ljudi uspjela spriječiti otpremu pisma koje je Ratković napisao i pokazala im je to pismo, ali ga nije čitala. Sljedeće privođenje osobe prezimenom Lovrić iz Sisačke ulice obavili su zajedno on, Gordana Getoš, Buše i Tiho. To su obavili tako da su do Lovrićeve kuće došli autom. Kada su pozvonili otvorila im je ženska osoba srednjih godina i

onoga koji je bio odgovoran za neuspjeh u tom slučaju. Smatrala je da je Glavaš time mislio na njegovu likvidaciju. To je bio Zdravko Dragić, šurjak Dine Kontića. Ona je otišla u Keršovanijevu ulicu i prenijela Dini Kontiću Glavaševo naređenje, ali rekavši da samo zaplaši Dragića kao primjer ostalima. Početkom 1992. godine dva je mjeseca bila u Njemačkoj, a nakon toga formalno je i dalje bila tajnica u uredu Branimira Glavaša da bi od travnja 1992. godine i službeno bila u Samostalnoj uskočkoj satniji. Tvrdi da osobno nije nikoga ubila, niti je nazočila likvidacijama.

Prilikom privođenja istražnom sucu okrivljenica je 21. listopada 2006. godine u iskazu pred istražnim sucem ostala kod obrane dane u policiji.

Kod sljedećeg ispitivanja pred istražnim sucem 22. listopada 2006. godine iznosila je svoje spoznaje o prijetnjama koje joj se događaju u zatvoru.

Iznova dajući obranu pred istražnim sucem 28. prosinca 2006. godine okrivljenica je iskazivala o navodnim pritiscima u policiji prilikom njezinog prvog ispitivanjima, o zlouporabama od strane njenog branitelja te o iskorištavanju njenog teškog psihičkog stanja kako bi se dobio njezin iskaz. Tvrdi da je nevinna, da ništa što je iskazivala u policiji nije istina te je opozvala takvu svoju obranu.

Okrivljenik **Branimir Glavaš** dao je svoju obranu 23. listopada 2006. godine pred istražnim sucem. U obrani je naveo da je od listopada 1990. do 2. studenog 1991. godine obnašao dužnost sekretara za narodnu obranu u OSNO u Osijeku. Vojne dužnosti obnašao je od 2. studenog 1991. godine kada je postao pomoćnik zapovjednika obrane grada, a zapovjednik mu je bio Eduard Bakarec. Kao sekretar za narodnu obranu on je po zapovjedima iz Ministarstva obrane te iz Zapovjedništva za istočnu Slavoniju, a kasnije iz Zapovjedništva Operativne zone Osijek, obavljao mobilizaciju, ali nije imao nikakve ovlasti formirati vojne jedinice. Za Samostalnu uskočku satniju više je saznao poslije rata nego u vrijeme rata te mu nije poznato kada je formirana ta postrojba i koje je zadaće obavljala. Ivicu Krnjaka poznavao je iz regionalnog kriznog štaba gdje je on bio od samog dolaska Vladimira Šeksa za predsjednika tog štaba, a štab je bio smješten kat iznad OSNO. Misli da je Šeks dao Krnjaku i Grošelju naputke za formiranje neke sigurnosno-obavještajne službe. Krnjaka se još aječa iz situacije u vezi s rušenjem batinskog mosta te u vezi financijske pomoći radi proizvodnje streljiva. Samostalna uskočka satnija nije bila pod Zapovjedništvom obrane grada. On je pod svojim zapovjedništvom imao samo 106. brigadu, dio 130. brigade, 135. brigadu, Samostalni bataljun pri Zapovjedništvu obrane grada te jednu formaciju specijalne policije. Gordanu Getoš-Magdić poznaje od 1990. godine kao tajnicu mladeži HDZ, ali ona nikada nije bila njegova tajnica u OSNO. Znala je povremeno pomoći kao dobrovoljac kod povećanog obima posla, tako da je kuhala kavu ili posluživala stranke, a budući da je imala samo osnovnu školu, nisu joj se ni mogli povjeriti bilo kakvi ozbiljniji poslovi. On joj osobno nije davao nikakve naloge niti zaduženja pa ni za formiranje neke jedinice za specijalne namjene, a priče o nekakvim ceduljicama gluposti. Kada je prešao u Zapovjedništvo obrane grada, bili su smješteni u zgradi bivšeg SUDNOR-a. Imena okrivljenika kao pripadnika SUS-a su mu nepoznata. Također mu ništa ne znače ni imena oštećenika, osim dr. Kutlića čijoj je supruzi na zamolbu Đure Perice trebao pomoći u vezi nestanka muža, a za Ratkovića saznao je kroz medije. Slučajeve nestanaka i ubojstava u studenom i prosincu 1991. godine nisu istraživale vojne vlasti, jer je to bila zadaća civilne policije.

Obrane okrivljenika Ivice Krnjaka, Dine Kontića, Tihomira Valentića i Branimira Glavaša, što se tiče inkriminacija iz ove optužnice, nisu istinite, a obrane okrivljenika Mirka

kako Kontić priča Bekavcu da su oni promašili svog čovjeka, da je taj isplivao iz Drave, da se nalazi u bolnici, a dok je to pričao onaj vojnik za kojeg zna da je kasnije radio u kafiću kod spomenika šetaču se zacrvnio i pognuo glavu. Dok je boravio u postrojbi čuo je od Bekavca, Gordane Getoš i Kontića da je Krnjak odlazio kod Glavaša. Sjeća se da su Gordana Getoš, Kontić i Bekavac negodovali kad im se Krnjak postavljao kao šef, jer je Gordana Getoš, bila zapovjednik u njihovoj postrojbi, a Bekavac i Kontić njeni zamjenici. No, on je ipak shvatio da je SUS, čiji je zapovjednik bio Ivica Krnjak, bio nadređen njihovoj postrojbi. Dok je boravio u postrojbi trebala je biti provedena akcija oslobađanja Antunovca skupa sa «Branimirovom osječkom bojnom» i drugim dijelovima SUS, ali postrojba «BOB» nije došla. Sjeća se da je tada do Krnjaka došao kurir, predao mu pisanu zapovijed govoreći da je to naredba od Branimira Glavaša, da se akcija prekida i da se vraćaju nazad.

Ispitan u istrazi svjedok Karl Gorinšek je naveo da je na čelo Operativne zone Osijek došao 12. rujna 1991. Za termin Uskočka satnija je čuo, a navodi da se konkretno radilo o diverzantskoj satniji za koju se neki htjeli da se zove Uskočka. Tu diverzantsku satniju je zatekao u vrijeme kada je došao na čelo operativne zone. Tom postrojbom zapovijedao je okr. Ivica Krnjak. On nije sudjelovao u odabiru kadra koji je ulazio u sastav te satnije, ne zna tko je odabirao ljude za tu postrojbom, on o tome nije konzultiran, a za okr. Branimira Glavaša navodi da je on mogao imati doticaja sa odabirom kadrova kroz mobilizaciju jer je to dužnost sekretarijata za narodnu obranu kojim je on tada bio na čelu. Okrivljenik Branimir Glavaš formalno nije bio nadređen ovoj diverzantskoj satniji, ali je mogao dolaziti u doticaj s tom postrojbom kroz svoju funkciju zapovjednika obrane grada Osijeka. Smatra da je ta satnija imala neke veze sa SIS-om, pri čemu dodaje da zapovjednici brigada i zapovjednici operativne zone po ustrojbenoj hijerarhiji nisu bili nadređeni snagama sigurnosti i vojne policije, te da je vertikala zapovijedanja kod snaga sigurnosti išla od najnižih postrojbi prema višim i tako sve do Ministarstva obrane RH, te u tom slučaju informacije iz tih službi nisu dolazile do njega. Zapovjedništvo tih postrojbi (SIS-a i Vojne policije) išlo je neposredno iz vrha, te zaključuje da je veza između SIS-a i diverzantske satnije bila neupitna budući da je on toj satniji zapovjedio samo jednu akciju i to rušenja batinskog mosta, dok joj druge zapovjedi nije izdavao, te zaključuje da je to mimo njegovog znanja činio netko drugi, a pretpostavlja da je to SIS. Poznavao je načelnika centra SIS-a Mirka Grošelja, on je imao svoju vertikalu zapovijedanja i od njega je između ostalog bio upozoren i na pripremu atentata koji se protiv njega spremao kao zapovjednika operativne zone. Vezano za ubojstva građana Osijeka srpske narodnosti i pronalaska leševa u rijeci Dravi nije mu bliže ništa poznato niti mu je tko o tome službeno išta referirao, a vezano za 5. kolonu u gradu navodi da su nadležni za ta pitanja bili službe SIS-a, SZUP-a i civilne policije.

Svjedok Ivan Gruffč je naveo da je tijekom 1991. pa sve do 1. travnja 1992. godine radio kao operativac u SZUP-u Centar Osijek, a nakon toga prešao je u Sigurnosno informativnu službu Centar Osijek u kojoj se zadržao do rujna 1992. Nema osobnih spoznaja o ubojstvima građana srpske narodnosti u kritično vrijeme ali je o tome čuo iz drugih posrednih izvora. Koliko je njemu poznato uglavnom se radilo o osobama srpske narodnosti iz pošte i policije. Poznata mu je postrojba pod nazivom Samostalna uskočka satnija, te zna da je tom satnijom zapovijedao okr. Ivica Krnjak. Nakon što je u travnju 1992. prešao u SIS od načelnika te službe Mirka Grošelja saznao je da se u Dubrovačkoj ulici vrše određene istrage, Grošelj je koristio izraz «bezvezne istrage» te je zbog takvih istraga Grošelj s nekim došao u sukob, ali mu nije poznato s kim. Nije mu poznata formacijska struktura Samostalne uskočke satnije ali iz tog vremena zna da je jedno od sjedišta te satnije bilo u Dubrovačkoj ulici, a za ostala sjedišta te postrojbe saznao je kasnije iz medija. Okrivljenicu Gordanu Getoš-Magdić poznaje kao kćer Andrije Getoša sa kojim je zajedno radio u SIS-u. Za nju zna da je bila tajnica u HDZ-u, poznato mu je da je sudjelovala u Domovinskom ratu i da ima status

osoba u Dravi na lice mjesta upućivane su ekipe za očevid sa krim. tehnikom i operativci su poduzimali potrebne radnje, a što je sve završavalo pisanjem kaznenih prijava. Nema konkretnih spoznaja o počiniteljima navedenih ubojstava. Poznato mu je da je jedna od žrtava, Radoslav Ratković preživio likvidaciju te je nakon zbrinjavanja u bolnici doveden u Policijsku upravu gdje su s njim obavili kratak razgovor. Iz rada na ovom predmetu poznato mu je da je prije pokušaja likvidacije Ratkovića imenovan bio odveden u neku kuću u Dubrovačkoj ulici. Operativnim radom je utvrđeno da je u toj kući bila smještena Hrvatska vojska, da se radilo o nekoj posebnoj satniji koja je i na drugim lokacijama u gradu mimo vojarnje imala stacionirane dijelove svoje postrojbe. Za sve vrijeme dok se Radoslav Ratković nalazio u bolnici nad njim su vršili nadzor djelatnici druge policijske postaje. O svim pronalascima leševa dostavljena su izvješća MUP-u RH u Zagrebu. U vezi sa slučajem Ratković također je dostavljeno izvješće MUP-u, a upravo u konzultaciji s njima je Ratković odveden pred istražnog suca kako bi tamo dao svoj iskaz budući je htio napustiti RH. U to vrijeme je egzistirala uputa MUP-a da ukoliko policija dođe do spoznaje da su kakvo kazneno djelo počinili pripadnici HV da se daljnja obrada tog kaznenog djela vrši u suradnji s vojnom policijom, a jedini izuzetak je bila situacija ukoliko bi vojne osobe počinile kazneno djelo u krugu vojnog objekta gdje je bila isključiva nadležnost vojne policije. Lokacija kuće u koju je odveden Ratković prije samog pokušaja likvidacije utvrđena je na način što je sam Ratković prilikom odvođenja na sud pokazao operativcima iz vozila kuću u Dubrovačkoj ulici u kojoj je bio zatočen neposredno prije odvođenja na Dravu.

Svjedok Slavko Teofilović navodi da se ne sjeća točno godine, ali misli da je bila 1993., kada je postupao kao istražni sudac jer su mu policijski službenici dojavili da je pronađen jedan leš na rijeci Dravi te je s očevidnom ekipom automobilom došao do Bijelog Brda, a potom su išli čamcem nizvodno po rijeci Dravi prema ušću Drave u Dunav i na lijevoj obali Drave, više na obali, pošto se voda bila vidno povukla, uočili su jedno tijelo. Ne sjeća se detalja, no zna da je sačinio zapisnik o očevidu. Ne sjeća se je li obdukcija tog tijela vršena, a bilo je vidljivo da je tijelo starijeg datuma, bilo je odjeveno u odjevne predmete, a identitet leša utvrđen je pomoću rodbine. Radilo se o Jovanu, Jovi ili Jovici Grubiću čija je supruga bila sudac Okružnog suda u Belom Manastiru i koji je bio sahranjen na mjesnom groblju u Mirkovcima. Pomoću zubala vršena je identifikacija i sjeća se da je ta mrtva osoba imala dva gornja prednja zuba jedan preko drugoga i misli da je to sigurno zapisano u zapisniku o očevidu, a jedan primjerak zapisnika dao je oštećenikovoј supruzi. Rodbina i supruga pokojnika prepoznali su ga po ovom zubalu i garderobi.

Ispitan tijekom istrage, svjedok Radoslav Ratković naveo je da je tijekom prosinca 1991. bio kod svog šogora u Ul. Feđe Milića u Osijeku, kućni br. 41d. Bio je tamo sa suprugom pošto je morao svoju kuću napustiti, a inače je stanovao u Novom Tenju, u Osječkoj ulici. Dana 7. prosinca 1991. u kuću njegova šogora po njega su došla tri čovjeka koja su bila obučena u maskirne odore. Bilo je to negdje poslije 16,00 sati. Bio je mračak i nije obraćao posebnu pozornost na te osobe. One su mu rekle da mora ići s njima na informativni razgovor, pa je svjedok mislio da ga trebaju nešto vezano uz njegov posao. Pošao je s njima, sjeli su u jedan tamno-crveni automobil tipa zastava «Yugo» te su ga te tri uniformirane osobe odvezle u Dubrovačku ulicu. Kasnije je saznao, poslije ovih događaja, da se radi o kućnom broju 30. Kada su ga dovezli u kuću u Dubrovačkoj ulici, proveli su ga kroz hodnik i to u jednu dvorišnu zgradu odnosno ljetnu kuhinju. Išao je stubama dolje u jednu prostoriju gdje su ga pregledali i pretražili. Tada mu nisu ništa uzeli. Usput su mu postavljali pitanja o tome s kojim četnicima surađuje, što je njega zbunilo i tada je shvatio da ovo neće biti razgovor vezan za njegov posao. Bilo je i fizičkog maltretiranja. Te tri uniformirane osobe su ga tukle nogama, šakama, a jedan od njih mu je i drškom pištolja razbio nos i povrijedio

uho. Ovo fizičko maltretiranje dogodilo se u drugoj prostoriji, u koju su ga odvele uniformirane osobe, a u njoj, u kutu je primijetio petrolejsku lampu koja je gorjela prigušenom svjetlošću. U toj prostoriji vidio je i stolicu s naslonom oko koje je bilo dosta krvi. Ova trojica koja su ga tukla rekla su mu da će on već govoriti kada dođe šef ili Čif, a potom su napustila tu prostoriju. Čuo je korake na stubama te je mislio da su sva trojica otišla, no tada ga je netko pitao puši li i po tome zaključio da je netko od njih ipak ostao. Jedno vrijeme bilo je mirno, a nakon otprilike 15 do 20 ili 30 minuta, čuo je korake i u tu prostoriju su ušle do tada njemu nepoznate dvije osobe, a s njima je bio i jedan od ove trojice koji su ga doveli. Postavljali su mu ista pitanja, na što im nije mogao odgovoriti i tada su mu vezali ruke i usta, stavivši mu nekakvu gvalju u usta, s tim da su ga prethodno izveli iz prostorije i odveli u onu prvu prostoriju, a oblijepili su mu usta širokom selotejp ambalažnom trakom, kojom su mu vezali i ruke na leđima. Pošto je bio sav isprebitan nije mogao hodati, a tom prilikom mu je osoba, koja se nazivala Čif oduzela sve dokumente i novčanik s dvomjesečnom plaćom i rekao nekom drugom da se to sve poništi jer svjedoku to više neće trebati, a novac je stavio u svoj džep. I ta osoba koja se nazivala Čif tukla ga je nekom palicom u navedenoj prostoriji. Nakon što su ga izvukli na ulicu, stavili su ga u jedan automobil, a to je bio neki drugi automobil, a ne onaj kojem su ga dovezli do spomenute kuće. Radilo se o zelenom osobnom automobilu marke «Audi» u koji je sjeo zajedno s navedenom trojicom koji su ga odvezli iz Dubrovačke ulice, preko Bulevara, sve do Tvrdé, gdje su skrenuli lijevo prema Bastionu i tada su krenuli kroz neku ledinu prema ranije utabanom putu. Izvukli su ga iz automobila i odveli do stuba koje vode k Dravi. Tada mu je netko postavio pitanje i rekao da je posljednja prilika da se izvuče i kaže o svojoj svezi s četnicima, a kako ništa nije mogao govoriti zbog oblijepljenih usta, samo je siegnuo ramenima i tada je uslijedio s lijeve strane pucanj. Osjetio je nogom udarac u leđa i pao je u vodu. Misli da je Drava bila prilično niska, jer je odmah po padu u vodu koljenima osjetio dno. Odgurnuo se od dna i nekako došao do površine vode, a selotejp preko usta nije dobro držao jer je bio neobrijan, a i voda je učinila svoje, pa je mogao uhvatiti zrak. Tada je uslijedio drugi pucanj i hitac ga je pogodio kroz otvorena usta i izašao otprilike na istom mjestu na kojem je izašao i prvi hitac. Tada je zaronio i ronio prema obali, a kada je izašao iznad vode, primijetio je da se svjetla automobila okreću. Došao je do obale i trljao rukama o kamen kako bi potrgao selotejp kojim je bio vezan, dovukao se do stubišta i uspuzao na obalu i zastao da se odmori. Tada je primijetio da iz smjera Bastiona dolazi automobil i vidio da je to onaj isti automobil kojim je i on bio dovožen. Pomislio je da se uniformirane osobe vraćaju da provjere je li živ ili mrtav, te se sakrio u jednu žardinjeru. Vidio je da iz navedenog automobila trojica izvode jednog isprebitanog čovjeka i pod svjedlima vozila vidio je na tom čovjeku tragove krvi. Tog čovjeka su također odveli do istih stuba i u tog čovjeka je pucano, no ne može točno reći u koji dio tijela. Pucano mu je s leđa i čuo je par koraka i da je tijelo pljusnulo u vodu. Ljudi koji su ga doveli odmah su otišli, a on je dalje puzao i sjeća se da se osvijestio u bolnici. Poslije su ju rekla da su ga pripadnici Zbora narodne garde našli kod Kuginog spomenika i da su ga svojim sanitetskim vozilom odvezli u bolnicu. Ne može podrobnije opisati ljude koji su sudjelovali u spomenutom događaju, jer je proteklo mnogo vremena, ne sjeća se jesu li imali oružje, a siguran je da ljudi koji su po njega došli nisu imali dugo oružje. Dvojica su ušli u dvorište njegovog šogora i jedan je bio viši i blond, a drugi niži, bucmast, široke glave i kovrčave kose, a drugih detalja se ne može sjetiti. Trećega koji je upravljao automobilom, nije dobro zapazio. Ne zna koji je od trojice ostao čuvati njega i nuditi mu cigaretu, jer ga nije vidio, ali kada su se pojavila druga dvojica koje do tada nije vidio, spomenuti bucmasti, široke glave i kovrčave kose, bio je s njima. Osoba koja je kasnije došla, koja se nazivala Čifom, bio je otprilike njegove visine ili viši, imao je podulje lice i isturenu bradu i bio je polupognutog položaja tj. držanja, a na drugom nije ništa posebno uočio. Posljednje pitanje misli da mu je postavila osoba po nadimku Čif. Osoba koja je vozila automobil držala ga je ispod lijevog pazuha, dok ga je ispod desnog pazuha držala osoba širokog lica i kovrčave kose. Nakon nekoliko dana ležanja u bolnici, tj. nakon četiri

